

Ultimii urși polari

Roo locuiește împreună cu Harry Horse și cu Mandy la o veche fermă din regiunea Scottish Borders. De la apariția cărții *Ultimii Urși Polari* a refuzat mai multe oferte ale unor case de film, preferând să-și concentreze atenția asupra iepurilor. Ambiția ei este să dețină unul, până la urmă. În prezent, lucrează la prima ei carte, intitulată provizoriu *Iepurii răi*.

Printre titlurile semnate de Harry Horse se numără *The Last Gold Diggers*, cu care a câștigat Medalia de Aur Smarties. Bine-cunoscut caricaturist, a semnat desene cu caracter politic pentru revistele *New Yorker*, *Guardian* și *Sunday Herald*. De fapt, dacă stăm să ne gândim, iepurii n-au jucat un rol important în viața lui.

Ultimii Urși Polari

Text și ilustrații de
Harry Horse

Traducere din engleză
de Luminița Gavrilă

Vineri, 4 octombrie

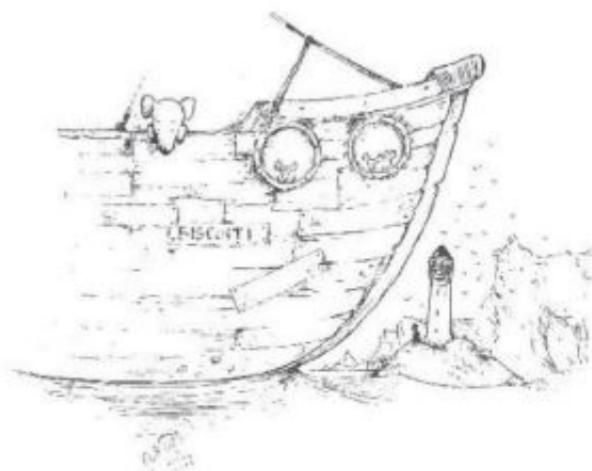
La nord de Aberdeen

La bordul *Inscufundabilului*

Dragă Copile,

Îți scriu ca să știi că eu și Roo suntem bine. Îmi pare rău că n-am putut să ne luăm rămas-bun aşa cum se cuvine și sper să înțelegi de ce a trebuit să plec în această expediție. Mă duc la Polul Nord să caut ultimii urși polari. Trebuie să-i văd de-adesea. Vreau să-i văd cum înoată printre ghețari și cum se joacă în zăpadă.

Știi, îmi aduc aminte că m-am dus odată la grădina zoologică, era într-o după-amiază călduroasă de vară, iar acolo am văzut pentru prima dată un urs polar.

Stătea la umbra unui copac uscat. Avea și un mic bazin din beton în care să înoate. Apa din bazin era verde. M-am uitat la ursul polar. Nu avea zăpadă prin care să se rostogolească, blocuri de gheată pe care să plutească... Asta nu era viață pentru un urs polar!

N-am putut să-l salvez. Cum să-l salvez? Doar nu pot să bagi un urs polar sub haină și să pleci cu el, nu?

În ziua aceea m-am hotărât să ajung la Polul Nord să văd cum trăiesc de fapt urșii polari. M-am dus la bibliotecă și am citit tot ce-am găsit despre

Pop a făcut asta!

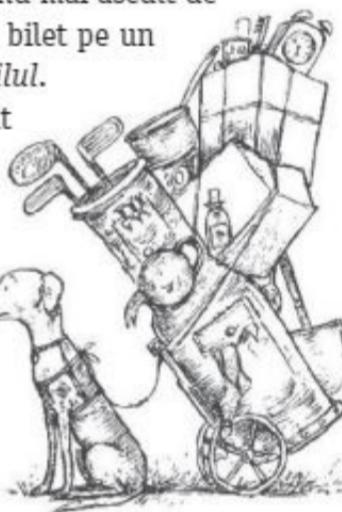
Mi-a mulțumit pagina

Respect pentru urșii polari: unde trăiesc, ce mănâncă și cum să-i cauți în locurile îndepărtate. Am studiat multe hărți până când, într-o zi, am descoperit la Muzeul Britanic o hartă cu Marea Creastă a Ursului și atunci am știut că acolo voi găsi ultimii urși polari.

Am început să plănuiesc o expediție. Mama ta zicea că sunt prea bătrân ca să plec de unul singur la Polul Nord, dar toată viața mea am fost fie prea bătrân, fie prea Tânăr ca să fac ce-mi doresc, aşa că de data asta m-am decis să nu mai ascult de nimeni. Mi-am cumpărat bilet pe un vapor solid, *Inscufundabilul*.

După ce am cumpănit mult, m-am hotărât să iau și pe Roo cu mine. Câinii Husky ar fi fost mai buni, dar nu-mi puteam permite să-i hrănesc. Roo a zis că rasa ei este de fapt mai bună decât husky, dar că nimenei nu i-a dat

vreodată sansa să arate acest lucru. Când i-am spus că este vorba despre o expediție la Polul Nord, a zis că a auzit de el și că o rudă de-a ei a ajutat la instalarea lui.

Ne-am strecurat afară din casă într-o noapte, în vreme ce tu dormeai dus. Nu te-am trezit fiindcă știi bine că nu-mi plac despărțirile. Am luat căruciorul de golf al unchiului Freddie ca să-l folosesc pe post de sanie. Transmite-i că l-am luat doar pentru puțin timp.

Spune-i mamei tale că îmi pare rău, dar a trebuit să plec.

Nu vă facetă griji. O să mă întorc.

Cu mult drag,

Bunicih.

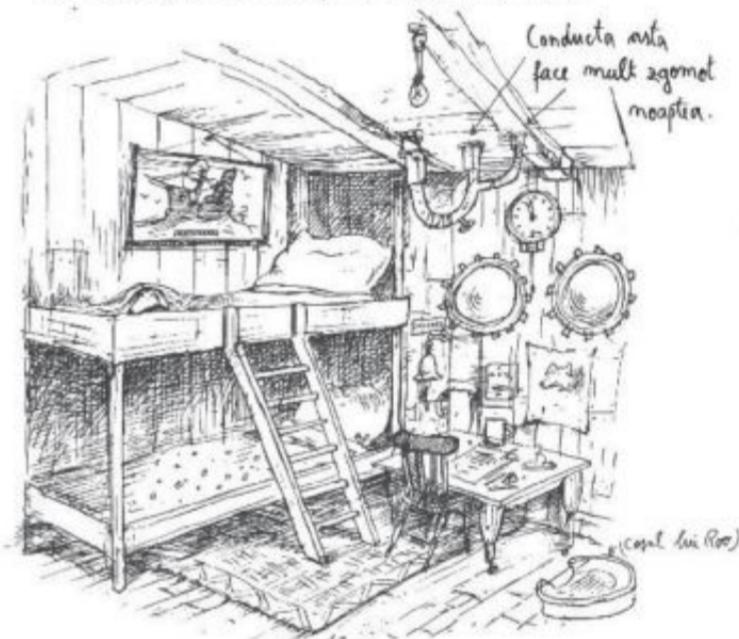
Sâmbătă, 5 octombrie

Marea Nordului

În cabina mea, la bordul *Inscufundabilului*

Dragă Copile,

Am o cabină foarte frumoasă. Are două hublouri: unul pentru Roo și unul pentru mine.

Până acum am văzut o mulțime de pescăruși și un delfin brun. Roo zicea că a văzut o oaie. Roo nu s-a dovedit a fi un marină prea bun. Câinii nu sunt făcuți să urce pe vapor, zicea ea.

Eu i-am spus că unele vapoare au întotdeauna o pisică la bord, ca să prindă şobolanii. Roo a zis că orice poate face o pisică un câine poate face mai bine, și că, da, câinii sunt renumiți pentru faptul că sunt marinari destoinici. Zicea că bunicul ei a fost probabil căpitan de vas – și că probabil a omorât sute de şobolani. „Probabil”, am zis eu. Azi după-amiază, Roo l-a întrebat pe căpitan dacă o lasă și pe ea la cărma vasului.

„Câinii sunt cărmaci pricepuți”, i-a spus Roo. El a lăsat-o să încerce și, timp de o jumătate de oră, ne-am învărtit în cerc. Roo zicea că aşa conduc câinii vaporul.

Căpitanul era îngrijorat că nu cumva să lovim vreo stâncă, aşa că s-a întors la cărmă și am continuat să navigăm în linie dreaptă spre Polul Nord.

Dau aceste epistole unor pescari care se întorc în Aberdeen. Ziceau că au văzut niște furtuni puternice, cu valuri mari cât casa. Închei aici scrisoarea, fiindcă oamenii se pregătesc de plecare.

Am să-ți scriu din nou în curând.

Cu mult drag,

Buniciul.

